

julij 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

1. julij 2019, ponedeljek

Porto Heli, Peloponez

Pogovor s sailmakerico, ki se v petek ni javila na telefon, razkrije dejstvo, da je ona edina, ki to dela. Vsi ostali, ki se oglašujejo kot sailmakerji, pa so le njeni agenti. In tako bomo plačali še malo agentom. No, roko na srce, fant mi je pomagal sneti jadro, ga odnesti na pravo mesto in mi ga bo tudi pomagal prinesiti nazaj in dvigniti. To pa konec koncev tudi nekaj šteje. Ampak, če bi gospa dvignila telefon, bi bilo pa ceneje...

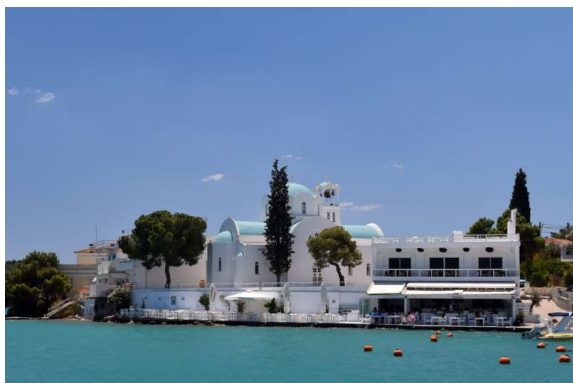
Potem po ventilator. Tukaj ga nimajo. V sosednjem mestu naj bi ga imeli. Tja se pride z avtobusom ali taksijem. Avtobus je ravno odpeljal, naslednji pa pelje, ko so trgovine že zaprte za siesto. Taksij, torej. Obdelava 6 (z besedo: šest) trgovin z rezervnimi deli za računalnike, vse so na prostoru velikem dvesto krat dvesto metrov, v samem centru mesta. Le koliko takih trgovin je vsega skupaj v tem mestecu s pet tisoč živimi dušami? Nekaj dobim, ni pa pravih mer. Ma, bom že kako.

Za povratek premišljujeva, ali naj greva s taksijem in potem v Porto Heli na pivo ali naj tukaj najprej spijsa nekaj in potem z busom domov. Žeja odloči drugi varianti v prid. Ker smo sredi kopnega, sploh ni več tako prijetna klima, kot na barki. Odločitev se je tudi finančno izkazala kot pravilna. Avtobus je zastoj. Baje kondukterji štrajkajo (glavno, da ne šoferji!).

Ko se kasneje pozanimam, kdaj pristaja ferry (ker nama je najenostavneje, da se priveževa na njegov privez in natočiva gorivo) mi mirno razložijo, da je privez zaseden jutri le med eno in četrto popoldan, v sredo se pa lahko privežem kadarkoli. Takrat štrajkajo mornarji. Grčija.

Sledi Vesnino nakupovanje hrane in moje istočasno bivanje v kafiču poleg supermarketa. Spotoma sem našel tudi še cenejšo nafto. Torej pijem s profitom. Jutri bom za diesel plačal okoli osem evrov manj, kot bi, če bi ga kupil na prvi črpalki. Spijem pa dve pivi, kar je vsega skupaj pet evrov. Razlika, trije evrčki, so pa profit. Voila!

Skupni premik na kosilo (ki se konča kot večerja) je na vrsti, ko zdingiram vso silno hrano v hladilnik na Mali. Malo jeva in veliko pijeja. Ko tako malo seštejem, sva danes spila več kot tri in pol litre različnih tekočin. Vsak!

oštarija pri cerkvi je bolj hoh oz. ima hoh cene, gremo dalje...

cvetoči kaktus

je pa lepo videti SLO zastavo ... Porto Heli je turistično mesto, nimaš kaj fotografirati razen oštarij, bark in hotelov

....

2. julij 2019, torek

Porto Heli, Peloponez - Zoyioryia, Spetses

Jadro pripeljejo, dvignemo ga in zvijemo. Sploh ne vem, ali je v redu popravljeno. Za bonace, ki so napovedane za naslednje dni, bo že dobro. Sledi premik na trajektni pomol, natočiva rekordno poceni diesel (za grške pojme, jasno). Z 1,316 evra na liter je okoli pol evra cenejši, kot sem videl ceno za najdražjega letos. Pa je še vedno precej dražji kot v Sloveniji, hic!

In potem kratek premik na sidrišče na otok nasproti, v lep zaliv s turkizno vodo. Kopanje in delo. In kupovanje novih jader. Na mednarodnem natečaju v hudi konkurenci enega samega ponudnika je bil ponovno, kot najbolj ugoden, izbran Supreme sails iz Izole. Čestitam! Z njegovimi jadri sem bil zadovoljen in ne vem, zakaj bi menjaval. V osmih letih so zdržala slabih 70.000 milj pod tropskim soncem. In ves čas so visela na navijalcih; tudi, ko sva zapustila barko, jih nisva pospravljala. Upam, da bodo nova tudi tako dobra.

Med roštiljado dobi babi telefonski klic, ki jo silno užalosti (nasrkam pa jaz, ko mora na nekoga stresati slabo voljo - velike izbire na barki pač nima). Vse kaže, da se letos poleti z vnuki ne bo videla. Napovedan prihod čez en teden na Kreto je prestavljen v nejasno prihodnost...

lepa angleška jadrnica z zastavo po pravilih

zastava točno do morja

če vzameš fotič, krneki premakneš na njemu brez očal, potem pa taka naslikana fotka

pa še naša barka v zalivu...jutri fotkam s pravimi nastavitvami :)

3. julij 2019, sreda

Zoyioryia, Spetses - Koiladhia, Peloponez

Kopanje in delo. Ko potrebujeva pavzo, namesto na kavico ali na čik, skočiva v turkizno morje. Najlepša plat "pisarne pod palmo". Ona manj lepa je, da je pisarna še vedno le - pisarna. Hic!

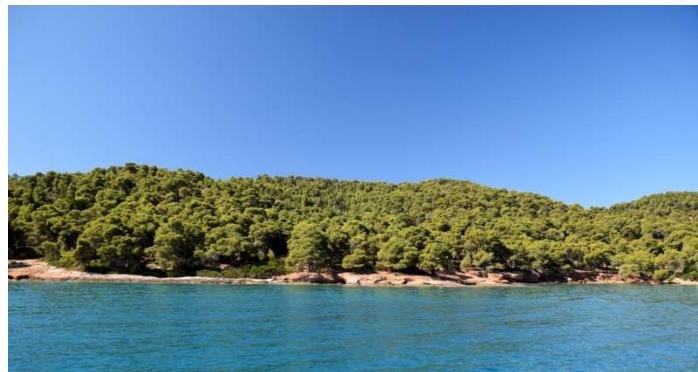
Popoldan se odločiva za premik. Popravljen jadra je potrebno preveriti. Zdržala so! Zdržala so cele 3 bf krmnih vetrov. Več vetra ni bilo in ga za ta konec sveta niti ni napovedanega v bližnji prihodnosti. Termični vetrovi v stabilnem vremenu.

Prvo sidrišče, za otočkom Korakas, se ni izkazalo kot dovolj veliko, da bi se Mala lahko vrtela na sidru. Morala bi se privezati na obalo, to mi pa ne diši. Nadaljevanje je v skoraj popolnem brezvertju in poflikano genovo zamenja motor. In generator. In iz izvira nad kuhinjskim koritom prižubori sveža voda. Malo nama jo je začelo že primankovati, nazadnje je polnilnica na mali obratovala pred desetimi dnevi. Vročimi dnevi!

Koiladhia je spet eno izmed vse vremenskih zatočišč, podobno kot Porto Heli nekaj milj južno. Zaliv je skrit za istoimenskim otočkom v privatni lasti. Temu primerno je kar nekaj jadrnic na sidrišču. V ozadju je boatyard z nešteto mnogo zobotrebci. V juliju. Le kako nagužvana mora biti ta suha marina preko zime! Priplula sva ob sončnem zahodu in danes se nama (no, vsaj meni) ne ljubi na obalo. Avrio.

zaliv pri Spetsesu se je ob desetih zjutraj že dobro spraznil

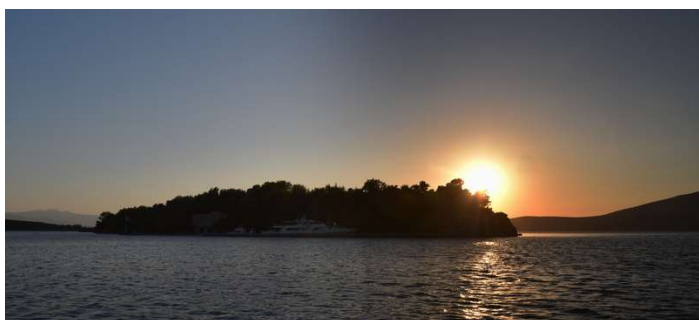
okolica poraščena, zelena, dno morja pesek, rib bolj malo, ježev pa kar dosti

prelepa jadrnica po imenu Puritan se je danes malce prestavila na sredo zaliva

dolga je, dolga do prvega križa

zasebni otok Koiladhia, isto kot ime zaliva

na zasebnem otoku ne manjka jaht, pa tudi helikopter je na stand bye

pa še ena skrita zgradba - kot stara graščina

očitno čaka posadko za helikopter-vrata so že odprta ...

ogromna cerkev v vasici

pa malo večernega kiča

fotka za popestritev dolgočasne stene stvar okusa seveda: sto ljudi, sto čudi...

pa še ena fotka zasebnega otoka

4. julij 2019, četrtek

Koiladhia, Peloponez - Khaidhari, Peloponez

Proti pričakovanju se je zjutraj naredilo nekaj vala, posledica termičnega vetra (v Jadranu poznanega pod imenom burin), vendar ni moteč. Spakirava se torej v dingija in švrk na obalo. Ob desetih dopoldan je vasica še polna duhov (no, pravzaprav, niti teh še ni naokoli), le pekarna je ostala že brez današnjega kruha. Hmmm, le kdo ga je pokupil, saj ni nikjer nikogar? Na srečo to ni edina pekarna...

Pa v boatyard. Tudi tukaj imajo v čendleriji črpalko, ki bi jo lahko uporabil in tudi tukaj imajo cene v boatyardu neprimerno visoke. Dvakrat so dražji od marine na Samosu. Boatyard je to, ne marina! Še kavica in zajtrk na Mali, pa se odpraviva miljo dalje v zaliv na kopanje.

Kopanje in delo, hic! Najprej gre v vodo Vesna in jaz sedim za računalnikom, ko naj bi se zamenjala, se dvigne popoldanski termični veter, naredi se val in odločitev kapitana je - premik.

Ej, ko bi bila vsa jadranja taka. Bočno-krmni veter in nič vala. Pri 9 vozlih vetra, pluje Mala s 6 vozli hitrosti. Pri malo več vetra (4-5 bf) pa konstantno blizu osmice. In zakaj že sem torej naročil nova jadra?

Khaidhari je spet eno izmed "all weather heaven", le globine niso več tako prijazne. Tam, kjer je plitvo, so pa postavljene boje. Nekaj je privatnih, nekaj v lasti tavern v ozadju. Tudi na obali ni videti česa drugega, kot birtije. Kakorkoli, danes ne bova preverjala, morda avrio...

dopoldanski potep po vasici Koliada.... gostov na vročem soncu ni bilo

sidrišče v Koiladhia je odlično: sidro drži kot betonirano

ribič prazni ribiško mrežo

in, če si prijazna muca, dobiš eno ribo gratis

ptiči pa pobirajo ostanke, ki jih ribič meče v morje - mucam so se izogibale

ribiška panoga je v tej vasi kar razvita, cene pa tudi! sva hotela nekaj kupiti v ribarnici, pa so bile cene malo preveč visoke

ribiških plovil veliko: velika in majhna

boatyard v Koiladhia je bil še vedno poln

zaliv kjer sem zaplavala, vendar je bila vidljivost nična!

večerni pristanek v turistični vasi zaliva Drepanou

5. julij 2019, petek

Khaidhari, Peloponez - Karathona, Peloponez

V popolnoma mirnem zalivu se ob devetih odpravim v vas po kruh. Vendar. Vas je sestavljena iz samih hotelov, cimerfrajev, tavern in ene zelo slabo založene trgovine. Še suvenirdžinje ne premore. Kruh v trgovini je še od včeraj, današnji pride, ko pride. Mejbi-ten-mejbi-ileven. Aha! To je lahko tudi avrio. Ne bom čakal in ne bom kupil starega. Starega itak imava na barki.

Odmotorirava tri milje do Tola. Na kopanje. Pa se ne ustaviva. Tolo je en kup hotelov, sidrišče pred sicer čisto spodobno plažo pa je polno boj in domačih ribičev na njih. Hja, tukaj se midva ne bova kopala. No, na otočku nasproti te gužve je zelo lep zalivček s turkiznim morjem in drevesi do morja. Tja bi šla. Ampak. Tam je že ena jadrnica in dva čolnička. In pripravlja se invazija pedalinov ter ostalih plovil. Vse, kar zmore prepluti razdaljo nekaj sto metrov se odpravlja sem. Nak, ni za naju. Če bi si želela gužvo, bi šla pred Portorož.

Še nekaj milj in še nekaj deset litrov sveže vode v rezervoarju Male, pa sva sidrana v zalivu, za katerega Rod meni, da je samo povprečno zaščiten pred popoldanskim termičnim vetrom. Hja, Rod se je tukaj potikal pred dvajsetimi leti, vmes so postavili valobran in voda v zalivu je mirna kot na Bledu. Delo in kopanje, torej.

In pranje vrvi. Tako so trdi od soli, da se bojim, da se bodo zlomili, ko jih ukrivim. Ampak. Ko vse skupaj končam in je Mala lažja za sto litrov vode, se pooblači. In grmi in bliska. In dežuje. Končno! Dežja ni bilo veliko, nekaj pa vseeno. Prvi dež, odkar sva zapustila Samos pred več kot dvema mesecema. In take nevihte so mi najljubše. Skoraj nič vetra in debele ter goste kaplje. Škoda le, da ni trajalo več, kot le nekaj kratkih minut.

In potem braaiada. In po braaiadi izlet na kopno. Greva na ogled kafičev in masažnih salonov na plaži.

V Navplio izplujeva jutri. Ali pa ... avrio. Ipak smo v Grčiji. Siga, siga...

na dolgi peščeni plaži je bilo polno ljudi

novi valobran in zapuščena gostilna in gostišče ... škoda, pa taka fajn lokacija

no, pa smo dočakali nekaj kapelj dežja

na ta otoček sem plavala z barke pred dežjem seveda; kar dolga je bila, da me kdo ne povozi oblečem barcelonsko demonstracijsko mikico fluo rumene barve

navkljub dežju, so se na plaži mirno kopali in igrali z loparji

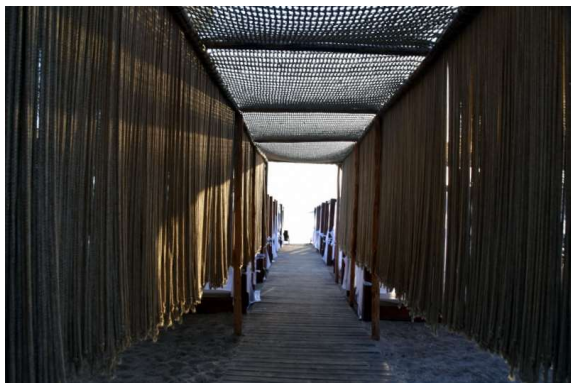
po vsakem dežju spet posije sonce....

zvečer pa na sprehod po obali ...peščena plaža, dolgo časa nizko morje, idealno za otroke

ob pol devetih zvečer so otroci v morju še vedno uganjali norčije...kaj lepšega kot toplo morje, nobene nevarnosti glede tokov itd itd ...

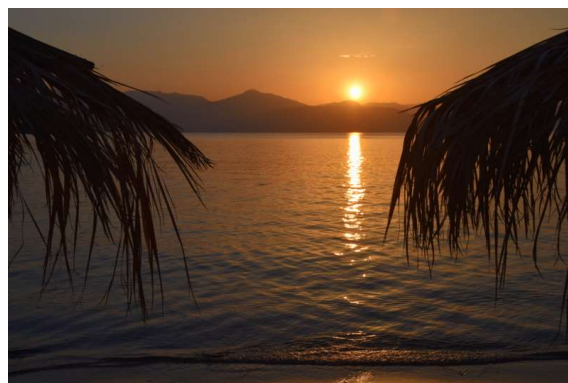
cela vrsta samih masažnih salonov Sambala ...

če bi pa to vedela, da so masaže na plaži, bi pa sigurno že prej prišla :)

v tem velikem zalivu sva bili sidrani samo dve jadrnice

kalinihta

6. julij 2019, sobota

Karathona, Peloponez - Navplio, Peloponez

Današnje motoriranje je bilo dolgo 2 milj, verjetno eden najkrajših dnevnih premikov v zgodovini Male. V popolnem brezvetrju se priveževa kot ena izmed petih ali šestih jadrnic na pomolu, kjer je prostora za vsaj desetkrat toliko plovil. In ko se sredi dneva vrneva, smo ostali samo še štirje, natanko polovica je Kiwijev, zanimivo. Do večera se zasedenost pomola ne podvoji.

Sem pa doživel nekaj, kar nisem nikjer, razen na Sveti Luciji. Ko je pristajal bodoči sosed in sva mu s sosedo hotela pomagati pri privezovanju, je pristopil možakar v rumeni majici z napisom Line Handler in nama zagrozil, da mu ne smeva pomagati, ker nisva licencirana za tovrstno opravilo (hmmm...). Samo on lahko to počne v tej luki. Če bova midva pomagala, naju bo prijavil oblastem, da kršiva zakone dežele grške. In je potem to tudi počel. In čarteristom, Rusom, tudi zaračunal line handling v vrednosti 10 evrojev. Celo račun jim je izdal. Vse uradno. Jasno, saj je licenciran. Rusi se niso kaj dosti pritoževali. Srečni, da so varno privezani, so takoj dali na mizo šampanjec in kaviar...

Sprehod po starem delu mesta prikaže Navplio kot zelo prijetno turistično mesto. Vedno nama je bil nekako s poti in nazadnje sva se tukaj ustavila pred tridesetimi leti. Računam, da bova sedaj to malo nadoknadila in se opravičila mestu za krivico, ki se mu je godila ves ta čas. Ogromno tavern (če ostaneva do konca poletja, jih ne moreva vseh preizkusiti) in souvenirščinic (če v vsaki kupiva samo po eno stvar, sva bankrot). In kar nekaj hotelov. In pred luko pogosto tudi kruzerka s svojim številčnim in nezahtevnim tovorom. Temu primerna je ponudba. Instant.

Nad mestecem kraljuje utrdba. Pravzaprav dve. Do višje (z lepšim razgledom) je natanko 999 stopnic. To niti tisoč ni, to pa že zmorem! Ampak. Sredi dneva je prevroče. Morda zvečer, morda avrio.

Ob pol šestih tako naskočim teh 999 stopnic. Ok, tako piše v turističnih prospektih. In pesnik si je privoščil malo pesniške svobode, se mi zdi. Jaz, kot tehnični človek, sem podvomil v to (lepo) številko in sem stopnice preštel. Gor grede jih je bilo 908 in dol grede 909. Kaj so vmes postavili še eno? V tej vročini? Grki? Najbrž ne. Tretjič pri 30+ stopinjah iz razumljivega razloga nisem preverjal, katera številka je točna. Kaj, če bi naštel 910? Bi šel potem še četrtič, ker tako hotro pa Grki sigurno ne gradijo? Kakorkoli, k 908 ali 909 jih je potrebno dodati še 300-400 gori-doli po sami trdnjavi. Brez sence. In brez kafiča ali vsaj avtomata s pijačo. Mislim, da bi kiosk, kjer bi prodajali kape, polnjene z ledom, prinesel več dobička, kot čendlerija sredi najbolj luksuzne marine! Ob povratku na Malo je pijača iz hladilnika kar izpuhtela...

Pred spanjem pa še malo sprehoda, malo photo sessiona in malo pijačke na rivi...

na poti do mesta Navplio se vije cesta, zanimiv tunelček ali pa podpornik?

v steno vklesana, kaj drugega, kot cerkvica

sigurno največkrat fotografirana trdnjava Burtzi

luka Navplio

Plateia Sintagmatos (Trg ustave) kjer je nešteto lokalov

sprehajalna pot ob obali, v ozadju Burtzi

uličice v starem predelu mesta je polno lokalov, oštarij, trgovin ... opoldne le turistov ni bilo :) pri 30+ ni ravno za sprehod

v ozadju grad Palamidi kamor se je Tone odpravil preveriti koliko je res stopnic

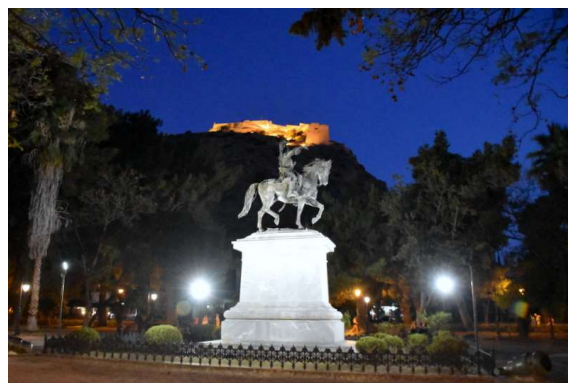
grad je očitno zelo renoviran

z vrha Palamide razgled na mesto

Burtzi ob sončnem zahodu...

kip Teodorosa Kolokotronisa ...v ozadju grad Palamidi by night

7. julij 2019, nedelja

Navplio, Peloponez

Vsi so izpluli, le midva vztrajava. Pa še to predvsem zato, ker ne veva kam bi se dala. Vesna nekaj dela, jaz se sprehodim po mestu in si ogledujem (zaprte) trgovine. Če ostaneva tudi jutri, bom tu morda dobil pravi ventilator. Morda. Ampak, samo za to se pa ne splača ostajati. Kaj potem?

Popoldan se spraviva nad prijetno ohlajeno lubenico in potem še na kosilo. Malo dlje traja. Oštirka se je zmotila in namesto dodatne vode, prinesla dodatno vino. I nama težko... Sledi frape v sosednji kafedžinjici, ko se mimo pripelje kamper z ljubljansko registracijo. To je tako rekoč enako, kot slovenska zastava na barki. Jasno da greva na klepet. In še bolj jasno, da srečava še en avto z ljubljansko registracijo. Očitno se rojaki ob nedeljah zbirajo v Navpliju.

Zvečer še telefonski klepet z Stevom in potem odhod na filmski večer v podpalubje. Ob kosilu sem si prenesel na tone filmov z Netflix. Vesna je telefonski klepet preskočila in se je v kino podala še pred mano.

Že danes je bilo zelo vroče, za jutri pa nam napovedujejo še tri stopinje več. Osemintrideset naj bi jih bilo v Navpliju. Čas je za odhod v hladnejše vode!

še nekaj fotografij mesta Navplio

popoldne so ulice večinoma prazne, lokali tudi

zanimiv predpražnik čez kanalizacijski pokrov

bolj drži, če napišeš na drevo?

pogled s trdnjave na mesto

celo muzej izdelovanja teh antistresnih verižic obstaja

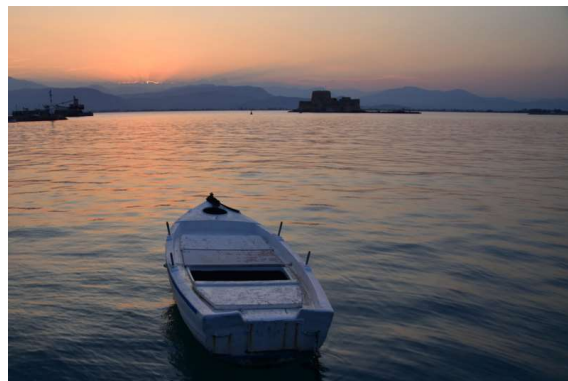
kar nekaj tovrstnih kočij je bilo videti po mestu....manjka le še Pepelka

počasi si bodo morali izrezati razgled skozi okno

promenada je zvečer polna ljudi ... le kje so bili čez dan?

še večerni kič ...

8. julij 2019, ponedeljek

Navplio, Peloponez - Porto Heli, Peloponez

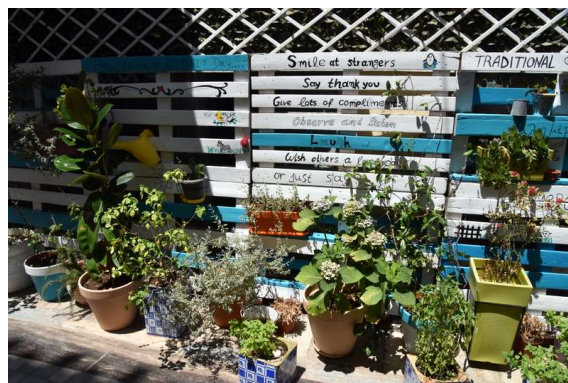
Ob šestih izplujeva. No, naj bi izplula. V resnici se premakneva šele ob pol devetih. Do poldneva motorirava v bonaci in pridelava slabih štiristo litrov sveže vode. Potem se počasi začne postavljati termični veter. V nos ga imava. Najin cilj je takrat samo še nekaj milj oddaljen in čez pol ure sva lepo sidrana v nama tako dobro poznanem turkiznem zalivu na severu Spetsesa. Prostora je veliko, bi pa težko rekel, da sva sama. Kakšnih dvajset se nas je nabralo. Nekaj tudi precej velikih motornjakov.

Lepo se osveživa. V navpliju je bilo za danes napovedanih 38 stopinj, tukaj je precej hladneje (točneje: precej manj vroče), okoli osemindvajset jih imava. Morje je še za kakšno stopinjo hladnejše. Kljub vsemu, kaj drugega, kot hladna solata ne paše. In veliko vode.

Potem pa v Porto Heli na srečanje s slovensko jadrnico Tajo. Torej, slovenska zastava in slovenska posadka. Na prvi pogled gusarska zastava, ki označuje posadko, sicer malo zavede, pa se kmalu izkaže, da je vse v najlepšem redu. Noč je že temna, ko se posloviva. Verjetno prepozno, Taja izpluje zelo zgodaj.

ni dežja, sol se nabira; fotka pred in po čiščenju ...

v eni izmed uličic v Navplio

pa še ena iz Navplio

9. julij 2019, torek

Porto Heli, Peleponnez - Poros

Taja je izplula ob sončnem vzhodu, ko sva midva še globoko spala. Po obveznem izletu do prve pekarnice sledi malo počivanja. In nato osnaženje bokov barke. Včeraj zvečer sem jih gledal s Taje in se zgrozil, kako so umazani od Ikarijske gume. Hja, s palube se tega ne vidi in ne moti moje prirojene lenobe.

Ura je odbila dvanajst, ko se končno premakneva na kopanje v sosednji zaliv. Tokrat sva sama v manjšem turkiznem bazenu, kjer je prostora za nas in morda še za eno barko. Dvigne se veter in miljo ali dve ga imava v nos. Prilika za motoriranje tik ob obali in vtikanje kljuna v vsak možen in nemožen zalivček. Lepo je. Najdeva celo luksuzni hotelček, vilo s čisto pravo karibsko mivko. Nasuto na obali, v vodi je klasična grška turkizna zadeva.

In ko zavijeva okoli ovinka, dvignem jadri. V treh boforih drsi Mala s šestimi vozli po Egejskem jezeru (ok, teoretično je to morje, mirno je pa kot jezero). Glede na to, da sva izplula praktično ob treh popoldan, sem si zadal bližnji cilj. Poros, verjetno.

In plan A, verjel ali ne, je danes zdržal do cilja. Priveževa se in greva na obisk na jadrnico Moya, spet slovenska zastava, spet slovenska posadka. In (končno) spet slovensko vino. Ura je temačna, ko se le odplazimo na grško hrano in grško vino v taverno nasproti. Belo in rdeče vino. In dan je jutri, ko sva spet lepo sparkirana na Mali.

najprej sva se ustavila v enem zalivu za ohladitev

do sedaj nisem vedela, da obstaja hoh konec na Peleponezu

Kosta - hoh apartmaji, hiške, zasebna plaža z nasuto belo mivko

v zelenju skrite hiške ... ni kaj, lepo urejeno, neobičajno za Peleponez

pa lepo jadrava proti Porosu

Poros ob večernem soncu

ne moreš verjeti koliko plovil; sidranje nekako ni bilo zanimivo na 15 metrih

moška družba ob gin tonicu: Kivi, Nemec in Anglež ... so hoteli, da jih slikam

ob osmih zvečer se oštarije še ne polnijo kaj dosti....prevroče za jesti...

ena fotka s kapitanom Alešom za spomin

10. julij 2019, sreda

Poros - Vathi, Peloponez

Na vse zgodaj (po grškem času je to ob desetih) neseva večjo količino cot v pralnico. Čez dve uri bodo oprane, nama obljubijo. Torej imava dve uri časa za jutranjo kavico s Tayo. Lokal v globoki senci s pršivci ob ventilatorjih opraviči višjo ceno kave. Vsaj deset stopinj hladneje je tukaj, kot na drugi strani nevidne meje. Opoldne je oprano in ko nesem robo na barko, srečam inkasanta. Zapušča naš ponton. Odlično, prišparala sva pri plačilu priveza. Stric se v tej vročini (na celini je napovedanih 40-42 stopinj) sigurno ne bo vračal in tekal za nama. Za 15 evrov? Saj ni nor!

Nekaj časa motorirava, nekaj časa jadrava in ob štirih popoldan sva privezana v Vathiju na polotoku Methana (ki je polotok polotoka Peloponez). Simpatična majhna vasica, ki pa ne vem če nama bo všeč tudi ponoči. Privezana sva 1,35 m od bližnje gostilniške mize. No, upam, da bodo gostje zaključili s prehranjevanjem že pred drugo ali tretjo uro ponoči. Midva bova sigurno. Že ob šestih zvečer večerjava. Za grške pojme je to pozni zajtrk.

Medtem, ko midva v miru večerjava, ostali prebivalci mandrača bivakirajo na barkah. Mimo se je pripeljala nevihtica, ki je na morju pred mandračem naredila fine pene, pri nas je pa skoraj bonaca. Tudi (prepotrebnega) dežja nisva doživela. Mala bo tako še naprej ostala kakovostno zasoljena. Je pa zato z vetrom prispel težko pričakovani hladnejši zrak. Jutri se bo ohladilo za šest stopinj in temperature bodo spet prijetne.

takole smo privezani v Vathiju direktno s pasarele za mizo

Vathi, štiri, pet oštarij, nekaj apartmajev

nekaj se še gradi, le plaže nisem našla?

to potrebujejo verjetno za roštilj :)

fige bodo kmalu

nekdo si je dal veliko dela za lep izgled

voda v luki je čista, skoraj vsi so se kopali kar v luki

nekoč so bila lepa vrata, okna....danes hiša sredi vasi žalostno razpada

vhod v luko Vathi

pa še drugi konec vasi in to je to zelo sem bila presenečena, ko je prišel pobirati solde za privez ... v taki majhni vasici ; plačaš za dva dni prvi dan ... hm...menda nova grška pravila? no, ja ...

11. julij 2019, četrtek

Vathi, Peloponez - Korfos, Peloponez

Jutranji rituali so pač jutranji rituali. Ne gre jih zanemariti. Jutranje bonace prav tako. A oboje hkrati ne gre. Med kavico in izplutjem se odločiva za kavico. Saj je vendar še čas. No, veter prihrumi nenadoma in nepredvideno. Pa sva spet v mišolovki. V tej majhni luki ne moreva varno izpluti pri močnih refulih z boka. Ne bi pa tukaj rad ostajal, krmilo je le nekaj centimetrov nad dnom in vsak val, ki bi se od nekod privalil v lučico, bi znal narediti kažin. Zaenkrat je popolnoma mirno, a vendar...

Kot je veter prišel, je tudi odšel. Brez pomisleka, se ekspresno odveževa, odsidrava in izplujeva - v veter. Z nekaj sreče, da sva izkoristila odmor med refuli, sva se mojstrsko izkopala iz te pasti. Drugi so ostali in se poglobljali v vremenske napovedi. Dve milji pod polotokom se ne da jadrati, refuli so močni in iz vseh strani, potem pa Mala pokaže kaj zna potegniti iz močno skrajšanih odpisanih starih jader. 4-5 boforov imava, najprej ostra orca, proti koncu bok in zadnjo miljo celo pol krma. Tudi vala je kar nekaj. Hitrosti pod sedmimi vozli skorajda nisem videl, večkrat je bilo preko osmice vsaj

minuto skupaj. Medklic: Mala je 36 čoveljska barka, predelana tako, da je vsaj tono in pol težja od dizajnirane teže (vodno linijo smo ob prvem barvanju podvozja dvignili za dobrih 10 cm). Vse bolj in bolj sem prepričan, da nova jadra niso nič drugega, kot nasedla investicija.

V Korfosu nama sidro najprej ne prime, v drugem poskusu na nasprotni strani zaliva je v redu. Globine so precejšnje in ko se bo sidrišče napolnilo, bodo ostale le še parcele na globini preko 20 metrov. Vremenska napoved za danes za Korfos in okolico je najboljša daleč naokoli in pričakovati je naval jadrnic. Konec koncev, v severnem delu Grčije je neurje z orkanskim vetrom vzelo šest življenj nič hudega slutečim turistom. Take novice se še (pre)hitro širijo po jadrlni srenji.

Kakorkoli, vreme v Korfosu je primerno za roštiljado. Vetra je ravno prav, da lepo razpiha oglje, temperatura pa je padla na 26 stopinj in ni več težave pojesti konkretne porcije mesa. Danes ne greva na obalo. Dolgočasne grške hrane sva se najedla že včeraj in po tavernah zna biti gužvasto. Do večera se nas je v zalivu nabralo blizu petdeset bark. No, po napovedi bo jutri malo vetra, pa še čarteristi se morajo vrniti domov in upam, da bo za dan ali dva spet zavladal spokoj.

vasica Korfos kjer imajo oštarije svoje priveze in ostale usluge za jadrnice

zaliv je ogromen, žal tudi globine niso vsepovsod primerne

res je, da sidro ne prime povsod, res je, da je bilo na koncu ogromno plovil, pa vendar, da se ti naserje pet metrov stran od tvoje barke pa tudi ne gre :(

danes grški čevapčiči s tzatzikijem in grško solato ker je bilo hladno (28C) brez sonca, je kar pasalo :)

12. julij 2019, petek

Korfos, Peloponez - Angistri

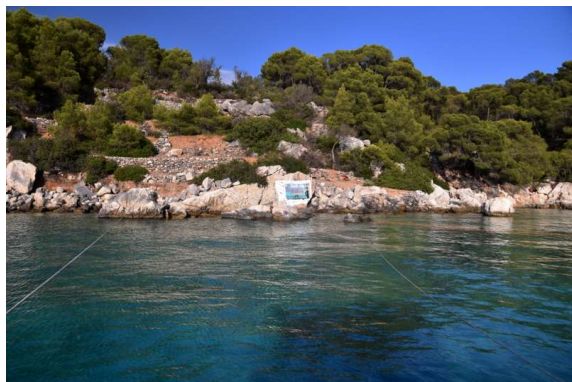
Veter se je ponoči umiril tudi v okolici Korfosa in Saronskega zaliva in ko ob osmih zjutraj pogledam naokoli, manjka že precej bark. Midva v skladu z ritualom najprej skočiva po kruh, potem pozajtrkujeva in nato modrujeva. Ko se končno odsidrava in zapuščava Korfos le vidim zaliv tak, kot bi moral biti vedno - samo še dve ali tri barke bodo izplule za nama. Če sploh bodo.

Najprej sva nameravala v Epidaurus (Nea ali Palea, to bi bila stvar trenutnega navdiha), pa si premisliva in se odpeljeva v osamljen zaliv na otoku Angistri. Kopanje v bazenu, kjer je vidljivost krepko preko deset metrov, je botrovala tej odločitvi.

Vendar. Zaliv je relativno globok in edina pametna opcija je privez krme na obalo. To, kar je za čarteriste, kjer je rok na voljo kolikor hočeš, relativno enostaven poseg, je zame, ki vse delam sam, že kar manjši logistični podvig. Najprej moram v vodo spustiti dingi, nanj spraviti štrik, zapustiti barko in se s čolničkom podati na obalo, privezati vrv okoli skale in

pridrveti nazaj, da Malo fiksiram, še preden trešči v soseda. Barka je namreč ves čas, ki ga jaz prebijem na dingiju, prepuščena na milost in nemilost naravnim elementom. No, pa se je vse skupaj lepo izteklo brez kakršnih koli zapletov. Za danes sva v redu, kako se bova pa odvezovala, bom razmišljal drugič - morda jutri, morda avrio.

Roštiljada iz razumljivih razlogov odpade. Privezana sva namreč na obalo, kjer je gost borov gozd. Ne odpadejo pa souvlaki, ki sva jih kupila še v Navpliju in jim bo počasi potekel rok trajanja. Saj ne bi jedel mesa, ampak moram, da se ne pokvari...

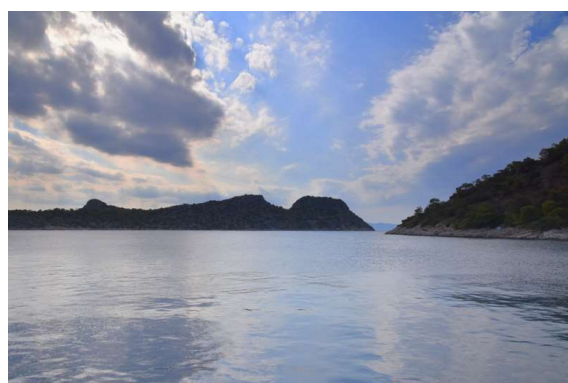
Mala je prvič vezana na obalo v tem stilu - nekateri plavajo s štrikom do obale (sosede), pri nas pa mora biti dinghi

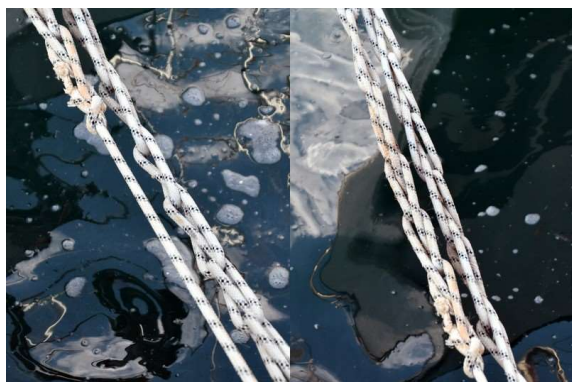
v dokaj majhnem primernem zalivu za nočitev se nas je do večera kar dosti nabralo

kar precejšen del obale sem precevkala, veliko majhnih rib, cele jate ... in, ker ni podvodnega fotiča, so fotke nad vodo kjer so se ribe kar teple za košček mesa ... in ja, začele so se ose :(- vegiji nimajo problemov z njimi, le mi mesojedci

nasproti nas sosednji otok ob večernem mraku

vozli - veriga style

na vrhu sosednjega hriba je ta hiška celo noč bila razsvetljena; glede na to, da je ta otoček nenaseljen, je to verjetno cerkev?

vikend je in v zaliv prihaja vedno več plovil

sosednji zaliv istega otoka, le malce preozek in nepremiren za nočitev

na otoku Angistri so kar izkopali luknjo, da imajo lahko boat yard

13. julij 2019, sobota

Angistri - Palea Epidaurus, Peloponez

Sinoči sem si pred spanjem ogledal film *The Mercy*. Film o kulturni regati. Regati, ki jo je spodbudil Sunday Times z nagradama za prvega in za najhitrejšega človeka na svetu, ki bi objadral svet solo non-stop. Pisalo se je leto 1968 in takrat človek še ni stopil na Luno. Pred tridesetimi leti (in potem še nekajkrat) sem si prebral knjigo o tem: *Voyage for Mad Men*. Od devetih udeležencev jo je končal samo en. Robin Knox-Johnson, ki ga je kraljica takoj, ko je izvedela, da je premagal Francoza Bernarda Moitessierja, povzdignila v viteza. To, da je Moitessier, kot vodilni, tik pred ciljem obrnil nazaj in šel raje k svojim na oddaljene otoke, kot v Francijo, je pri tej odločitvi sploh ni motilo. Važno, da je Anglež premagal Francoza. Ostali so bodisi odstopili, bodisi umrli. Sir Robin Knox-Johnson je kasneje napisal še eno knjigo o še eni regati tipa "round the world solo non-stop", ki sem jo tudi takoj kupil in prebral. Poleg Alme Karlin, je bil on moj vodnik v Južni Pacifik in jadranje v neznano.

V sanje sem se spet povrnil pozno popoldan, ko sem v kafiču na obali gledal Nautical Channel in oddajo o Južnem Pacifiku. Ej, kako bi še šel tja. In kako se od tam najraje ne bi več vračal...

Pa nazaj iz sanj v realnost. Realnost je bolj prozaična. Skok v turkizno morje, mezica, klepet s prijatelji, ogled Angistrija z njegovimi lepimi turkiznimi plažami ter jadranje preko sand banka okoli Angistrija in Aegine. Spomini takoj prikličejo Bahame. Enak občutek, enak pogled na turkizno morje vse naokoli. Jasno, globine so okoli 5 m, spodaj je mivka, drugače, kot turkizno morje ne more biti. Do kamor seže pogled iz kokpita. Razlika je le v tem, da je tukajšnji sand bank velik miljo krat dve, tisti na Bahamih pa je dolg tisoč milj...

Zvečer sva torej sidrana pred Paleo Epidaurusom, oddingirava na obalo, si mestece ogledava in takoj tudi pozabiva, kaj sva videla. Klasična grška franšiza turističnega kraja. Hoteli, taverne, kafiči in souvenirdžinjice.

glavno mesto otoka Angistri je novodobno mesto namenjeno turizmu; v Heiklovi knjigi izpred 20 let piše, da na tem otoku živi nekaj ljudi ...

morje je turkizno, nizke globine, zelo privlačno

danes je bila na tem koncu neka regata, so vsi špinakerje ven privlekli

....morje....škoda le, da pod njim ni koral in tistih pravih tropskih ribic...

sidrišče pred mestom Epidavros je bilo kar polno

tako, da smo bili kar malo nagužvani

na pomolu knjižnica, vendar le knjige v grščini

prvi pogled na mesto je bil kar razočaranje

mesto Epidavrus dolgočasno-sami hoteli, oštarije in to je to ... gledališče Epidavrus je pol ure vožnje z avtom

privezi z elektriko in vodo na kartico so bili danes kar rolajoči

danese so bile stojnice z domačimi pridelki in zvečer neko predavanje o oljih

trgovina z olji, olivami ipd ter seveda s turističnimi cenami

14. julij 2019, nedelja

Palea Epidaurus, Peloponez

Danes se na obalo spravim dvakrat in obakrat sam. Imam točno določen cilj in postanka sta vsega skupaj nekaj minutna. Prvič kupim kruh, drugič pofotkam avtobusni vozni red. Res ne vem, kaj drugega bi lahko počel na obali. Včeraj sva se sprehodila naokoli po vasici in tam tudi nekaj pojedla, danes se raje odločiva za kosilo doma. Je precej boljše, le skuhati ga je potrebno. Itak sva se pa odločila delati in se ne bova premikala na drugo sidrišče.

Popoldan nas doleti tudi nekaj kapelj dežja. Res le nekaj kapelj. Želel bi si en pravi tropski naliv, pa ga očitno ne bom dočakal. Mala že pošteno ječi pod težo soli.

Zvečer prijadra v zaliv tudi Urekeke in sledi klasika. Klasika na barki, na Urekeke, na obalo se nikomur ne ljubi.

problem je, če si v nedeljo zjutraj sidran pod cerkvijo...ob sedmih so prvič nabijali in tako potem vsake pol ure ...

nekoč je bil menda tukaj pomol

neverjetno kam smo prišli: katamarani so se vezali v več vrst ... k sreči ni bilo napovedanih močnih vetrov

15. julij 2019, ponedeljek

Palea Epidaurus, Peloponez - Marathona, Aegina

Dolgo spiva, potem pozajtrkujeva, nekaj malega delava, klepetava z Urekeke in ura je ena popoldan, čas za odhod. Odhod, to že, a kam? Nameniva se proti Angistriju, ga objadrava po severni (po domače »bahamski«) strani, si premisliva, da bi se sidrala in nadaljujeva proti Aegini. Ves čas je orca, je pa vala, ko smo enkrat v zavetju otokov in otočkov, samo za vzorec in plovba je prijetna, čeprav nagnjena.

Nad Perdiko na Aegini pa lakota le premaga željo po nadaljevanju poti. V tako nagnjeni barki se ne da kuhati, torej se bova sidrala. Ampak. Šele četrtrič. V zalivu je že nekaj bark in vsaka je zasedla svojo parcelo mivke, na travi pa sidro ne prime niti za bonaco. Prestavljava se, dokler ne prideva čisto na rob zaliva. Tam je potem vse v redu. To bi sicer lahko naredila že na začetku, gledal sem to mesto, pa se mi je zdelo, da bo drugje bolje. Pa ni bilo...

Kosilo je narejeno po skrajšanem postopku (namesto na žaru, je odlična govedina končala v ponvi), a je vseeno za razred boljše kot karkoli po grških priobalnih turističnih tavernah.

Sledi delo, filmi in počitek. Za jutri in pojutrišnjem imamo napovedan urnebes. Preverjam modele in kot kaže pri nas ne bo hudega, a vseeno. Varno sidrišče bi bilo pametno najti. Kajti, nikakor ne bi bilo prijetno skakati po palubi, ko točuje (ker se ne reče, da pada dež ali sneg, se verjetno ne sme reči niti, da pada toča).

sidrana pred plažo

kar nekaj se nas je nabralo na tem sidrišču

plaža sameva, tudi zvečer ni bilo nobene bučne glasbe ipd

spala sva kot na jezeru.... res odličen zaliv primeren za sidranje!

16. julij 2019, torek

Marathona, Aegina - Elies, Peloponez

Lepo jutro je, a resna vremenska napoved: extreme thunderstorms warning. Ni druge, kot zapustiti ta zaliv in se spraviti nekam v bolj zaprte vode. Še prej pa vplujeva v Perdiko, takoj za rtom jo imava in z motorjem je to enostavno. Ni me prepričala. V mirni vodi vidim dno, prod, kamni, betonski bloki in avtomobilske gume. Ne, razen v popolni bonaci, tukaj ni za sidrati in se vezati na pomol.

Potem pa jadra gor in počasi v lahnem vetru za otok Paros. Nekaj zalivov pregledava, pa nikjer nisva zadovoljna. Ali so premajhni, ali pregloboki, ali je gužva, ali pa je kaj drugega narobe. Na koncu se sidrava na desetih metrih globine v blato s petdeset metri verige v vodi in sidro, ko ga zategnem, dobro drži. Skoraj sama sva, le en francoski katamaran je sto metrov dalje. Mislim, da sva varna preko noči. Čeprav prebivalci sosednje barke čofotajo naokoli, nama ni za v vodo. Morje je sicer čisto, je pa zaradi blatnega dna vidljivost v vodi zelo slaba. Kopala se bova raje kje, kjer bo na dnu mivka.

Dan prebijeva delovno, popoldne braaiadno in večer filmsko. Ves čas pa v živo preko interneta spremljam nevihto, ki potuje preko Jonskega morja proti Peloponezu. Fino se bliska! Kaj bo prinesla noč, ko naj bi nas prešla fronta, bova vedela jutri zjutraj. Zaenkrat kaže, da prav hudega razsoljevanja Mala spet ne bo deležna.

vasica/mestece Perdika na otoku Aegina

iz luke so dopoldne množično odhajala plovila

ni šans, da bi midva včeraj dobila tukaj privez

pogled na vasico ni bil čisto nič posebnega

na drugem koncu luke je bila jadrnica bolj tako privezana, saj je očitno bilo premalo globine

...od daleč Perdika še nekako zgleda

trava je že povsod požgana, agave odcvetele ...

otoček nasproti Perdike

najin zaliv danes; mir, res neskončni mir...vsaj na tem koncu kjer sva midva

na drugem koncu zaliva je nek resort ... je pa oblačno, nič sončnega zahoda ali kakšnega sončnega mrka :(ne bomo danes videli

17. julij 2019, sreda

Ormos Elies, Peloponez

Extreme thunderstorms warning se je izkazal za No thunderstorms warning. Ker sem imel včeraj čas (in voljo zaradi napovedi), sem spremljal dogajanje - kaj napovedujejo in kako se vreme potem v resnici obnaša iz ure v uro. Vsi glavni modeli (in tudi NAVTEX pomorska napoved) so nama napovedovali povsem mirno noč z nekaj možnega dežja. In nič več. Le grški HNMS je objavil tisti nepotrební "warning" in pol Grčije obarval v rdečo svarilno barvo. Keptalkinggreece.com je na svoji strani to novico posredoval jadralski srenji, ki očitno v precej majhnem številu spremlja, kaj napovedujejo uradni državni Grki in je taka objava za njih (nas) zanimiva. In za nameček je to povzel tudi windy. Pa smo imeli kažin z iskanjem varnega zavetja. No, saj je vseeno bolje, da se kdaj po nepotrebnem sidram "na ziher", kot da bi šlo kaj narobe, a vendar... Skratka, nobenih flešev v nebesih, le nekaj kapljic nas je doseglo in do 10 vozlov vetra. To je bilo vse, kar naju je doletelo v tej noči. Mala še vedno ni razsoljena, kot bi si želel. In v dogledni prihodnosti tudi še nič ne kaže na izdaten dež.

Dan je prijetno ohlajen s temperaturami okoli petindvajset, sončno je in mirno. Vesna dela, jaz tudi nekaj malega in na tej jezerski vodi sva se zato namenila ostati tudi danes.

Prav nič razburljiv dan ni bil. Še kosilo je bilo iz ponve...

polno oljk v ozadju

ponoči je bilo videti polno lučk v tem naselju

blizu naju je ta nasedla ladja, nič pozitivno ne vpliva na jadrалce

Poros je ravno nasproti ...že od daleč se vidi, da prostega priveza skoraj ali pa ga sploh ni

..zato se jih je tudi že včeraj in danes kar dosti pripeljalo na naš konec zanimivo je, koliko katamaranov je videti letos

je dekle imelo šolo smučanja

včeraj delnega mrka nisem uspela posneti, ker je bilo oblačno/ni bil viden... danes pa lunca sveti na morje, v ozadju pa otok Poros

18. julij 2019, četrtek

Elies, Peloponez - Skindos, Dokhos

Že dva dni sva istem zalivu. Vse, kar je prav! Greva drugam. No, najprej se ustaviva v Porosu in kupiva zelenjavo, meso in kruh. Najboljše ciabate v širni okolici imajo. Nakupovanje je bila tokrat moja naloga. In skoraj bi mi spodletela. Oddingiram na obalo, kupim meso in zavijem k peku. Ni pravi, vem, pa tudi pravega kruha nima. Tuhtam, len sem. Ne da se mi iskati naprej. Vzamem nekaj tako-tako kruha in dam en evro. A glej ga šmenta, teta hoče štiri evre! A-jooooj! Saj res ni vse v denarju, nekaj je tudi v ponosu. Nisem čarterist in nisem iz kruzerice. Deset metrov naprej je moja pekarna z mojim kruhom za mojo ceno.

Potem pa na Charter Milky Way. Že skozi Poros je gužva. V tistem ozkem zalivu se nas gužva pet ali šest v vsako smer na nekaj sto metrih, dvoji se medtem prečno sidrajo in da je kapa polna, s pristajanjem motovili še potniški hidrogliser. Kdaj nazadnje sem videl toliko gužve? Ne pomnim. Niti ne pomnim, da bi med plovbo moral stalno opazovati okolico in se izogibati čarterskim kamikazam, ki z največjo možno hitrostjo pikirajo direktno name. In medtem slavnostno odpirajo šampanjec. Brez veze je sploh omeniti, da sem eden redkih, ki je v lepem 3-4 bf vetru dvignil jadra. In prvič na tej strani oceana vidim zmazek, ki so jih polni Deviški otoki na Karibih. Jadralni katamaran brez jambora. Optimizacija cene, ker čarteristi jader itak nikoli ne uporabljajo. Zato pa ful-gas in pičiiiiiii! Ah, ja...

Čim prej bo potrebno iz te čarterske avtoceste. Še dobro, da je precej ozka. Iz marine pri Atenah do Spetsija in nazaj. Ni treba veliko s poti in razmere so že čisto spodobne. Le od Spetsija naprej sva plula in sva bila sama po zalivih in ena redkih bark na privezu. Ampak, sedaj sva, kjer pač sva. Prenočila bova na nenaseljenem otoku, Dokhosu po imenu, v čudovitem osamljenem zalivu, kjer se ne sliši drugega kot šum vetra in meket koz na obali. Tako pravi Rod v svojem pilotu izpred dvajsetih let. Morda je takrat res tako tudi bilo, a ti časi so na žalost dokončno minili. Danes je drugače. Koz se ne sliši več. Ne vem pa, ali so zbežale ali je nivo belega šuma petdesetih hifijev v slabo miljo globokem zalivu enostavno previsok, da bi se meket prebil skozenj.

Še prej pa na kopanje. No, kopanje je za Vesno, ko konča z delom. Jaz se namesto v morju, kopam v potu. Ukvarjam se..., ja s čim neki vendar, če ne s sidrnim vinčem. Spet se je začel obnašati čudno. Nekaj časa dela počasi, potem nadaljuje z normalno hitrostjo. Sidrana sva dobro, sidro privežem in odmontiram motor. Meni vse izgleda v redu. Ne pa tudi mojemu privatnemu help desku, ki se je tokrat preselil iz Saudi Arabije v Slovenijo. Kar nekaj stvari mi naroči, naj jih

testiram. In jih. Rezultat je, da je motor zanič. Novega bo treba, ni druge. Ampak. Ker se je treba odsidrati (in v te namene je neprimerno boljši slab motor, kot dobre mišice), ga spet sestavim. Ampak. Motor dela, kot da nikoli ni bilo nič narobe. Pejt se solit! To mi je enkrat že naredil in pri tej svoji odločitvi je vztrajal več kot en mesec. Je mar Quick nečak Bermudskega trikotnika?

ko sva izplula iz Porosa sva imela nešteto bark pred seboj ne, ne ... to ni regata, to je realnost na tem koncu ob tem letnem času

otoček Soupia pri Peleponezu kjer sva se sidrala (prvotno za noč, samo je preveč rolalo), zato samo kopanje; ker pod vodo ni nič pametnega, sedaj vse manjše otočke obplavam, ta je bil kar naporen, saj je bilo okoli njega polno zmešanih valov, pa še barke so mimo plule ... nič fajn ...

pred izplutjem sva skoraj sama ostala na tem koncu; včasih je bila tukaj oštarija, hiša ..sedaj vse zapuščeno

zapuščena hiška na Hidria

obzidje na otoku Hidria, kjer sva se prvotno mislila sidrati

ampak, utopija ... sidrišče otoka Hidria je polno, water taxiji vozijo/divjajo iz luke do sidrišča ... ajoj :(

glavno mesto otoka Hidria je nabito s plovili-ni šans, da dobiš privez, še pozno jeseni ga nisva, kaj šele ob tem času

ko sem bila zadnjič na tleh tega otoka so bili samo osli; sedaj vidim, da imajo (tudi) konje (otok brez vozil)

Hidria

otok Hidria je zelo urejen, včasih so bili na njemu le premožni

ne, ne, niso vezani na pomol... vsi vezani na obalo/skalo, charter flotilja ... pa še en tak kupček plovil v sosednjem zalivu Dokhosa

ob sončnem zahodu nas je bilo na sidrišču otoka Dokhos vsaj 50....kje si Grčija izpred deset let???

19. julij 2019, petek

Skindos, Dokhos

Ko pogledam iz podpalubja, nas je ostalo le še polovica. Po jutranji kavici pa nas vse skupaj skoraj lahko preštejem na prste ene roke. Račke so odplule po svoji mlečni poti nazaj v marine. Do večera morajo biti doma, jutri je izmena. In v nedeljo nas bodo napadle nove/stare račke. Do takrat pa lahko preostali uživamo morje, kot je nekoč bilo...

In tako malo delava, malo plavava. Voda v tem zalivu je bistra in z nekaj podvodnimi izviri. V jutranji bonaci se v popolnoma mirnem morju iz palube razločijo posamezni kamenčki na peščenem dnu, deset metrov nižje. Tudi sidro na koncu 40 m verige se lepo vidi. Vkopano je v pesek (ej, pa sem si tudi jaz, ki nikoli ne grem gledat sidra z masko, lahko ogledal, kako je vkopano!). Pesek na dnu je načeloma problematičen in sidro na splošno slabo prime. Samo pogled na sidro ne pove ničesar. Le porušitveni test lahko potrdi, ali sidro (ne) drži. Lepo se vidijo brazde (verjetno z masko preverjeno vkopanih) sider, ki niso držala, kot bi bilo potrebno. No, midva sva parkirana v redu. Francoski par, ki je edini priplul sinoči za nama, se je sidral petkrat, da sta bila končno sidrana za "gale force wind". By the book. S takimi ni nobena težava biti sidran v zalivu, tudi čisto blizu. V svojih simulacijah vrtenja na sidru jih obravnavam kot čer in ne kot izstrelek.

Vreme se je ustalilo in v nekaj naslednjih tednih naj bi bilo stabilno poletno vreme. V teh krajih to pomeni šibke termične vetrove tipa burin in maestral. Idealno za družinsko dopustovanje. Nič tramontan, nič oblačnosti, nič dežja, nič neviht. In posledično nič desalinizacije barke, hic! Na 35 vzporedniku je tega neprimerno manj, kot višje gori. In tudi, ko je napovedano kaj hudega, velikokrat potem iz vsega tega pompa ni nič.

Če je že vreme spokojno, pa Zemlja ni. Stresla se je v okolici Aten in midva sva doživela čisto pravi tsunami. Vsaj 1 mm je bil visok. Na tem koncu kaj večji tudi ne more nastati. No, če mi je sedaj to smešno, mi pa v Costa Rici sploh ni bilo. Tam se je tektonska plošča premaknila v Tihem oceanu, nekaj milj od obale, kjer sva imela privezано Malo. Takrat bi bil lahko kažin, a ga na srečo ni bilo. Moana in Fortuna sta nama nesebično pomagali in prav je, da se ju spomnim in se jima ponovno zahvalim. Hvala vama, boginji, da naju varno vodita skozi življenje!

Danes se ne bova premaknila. Le zakaj bi se? Vse kaže, da bo zaliv precej neobljuden in - kar je pomembneje - včeraj sva kupila meso za na žar. Ta se res ne sme pokvariti! V miru sva spekla in v miru pojedla. Najbližja barka (izmed petih) je oddaljena več kot dvesto metrov. Nirvana. Kakšna razlika glede na včeraj!

Ker imam časa na pretek, sem naoljil mizo. Teak je bil tako suh, da je kar posesal olje. Verjetno bi moral isto storiti tudi s palubo, pa se mi ne ljubi. Uradni razlog je seveda drugačen: tukaj nimam dovolj vode, da bi ga pred oljenjem opral. Skrbi me pa sidrni vinč. Sedaj dela. A koliko časa še? Gledam novega na netu, res sem že sit tega stalnega šraufanja. Po pošti ga lahko dobim v Slovenijo do konca drugega tedna. Cena niti ni pretirana. Sploh ne v primerjavi s ceno živcev vsakič, ko pritisneva na daljinca. Bo ali ne bo delal? Ne znam se odločiti. Je crknjen ali ni? Kakšen dan potrebujem za premislek. Samo. Potem bo pa prepozno za dostavo. Ah, ja...

na koncu nas je ostalo samo še toliko na sidrišču...

20. julij 2019, sobota

Skindos, Dokhos

In tako je Mala sredi dopolneva na dan pomembne obletnice ostala edina barka v velikem zalivu. Eden za drugim so izpluli vsi kruzerji, ki so nama delali družbo sinoči. Čarteristov pa v noči iz petka na soboto tako ali tako ni bilo. Hja, otok je res tak, kot ga je opisal Rod še pred dvajsetimi leti v svojem pilotu. Osamljen. Tukaj sva sama, tri četrt milje stran so sidrani še štirje. In to je vse v vidnem polju, ki sega vse do slabih 5 milj oddaljenega Peloponeza. Vendar. Nekaj je pa Rod le spregledal. Kar 40% bark v zalivu je s slovensko zastavo. Zaliv bi Rod lahko upravičeno imenoval Slovenski zaliv. Družbo (no, družbo na oddaljenosti sedmih kablov) nama dela 24 metrski Sea Tramp, ki sva ga srečala že v Porto Heli.

Ampak, vrnimo se raje v preteklost, ko je bil ta zaliv še deviški. Natančno na današnji dan pred petdesetimi leti sta bila še bolj osamljena, kot midva tukaj, prva prebivalca Zemlje, ki sta pristala na Luni. Ja, pol stoletja je minilo, ko sem kot majhen otrok sedel pred televizorjem pri stricu v Rožni dolini in gledal televizijski prenos iz drugega sveta. Tudi sprehajalcema po Luni je verjetno pomagala boginja, da se je vse srečno izteklo. Drugače v tem našem krutem realističnem svetu niti ne more biti. Ne vem sicer, katera boginja ima v opisu del in nalog pristanek na Luni, morda Selena? Pa, saj niti ni pomebno, glavno, da je mistično...

In glavno, da se praznuje. Je in pije. Roštilj poje. Te aktivnosti so zvečer, preko dneva pa plavanje in delo. Na mojo srečo čas med oboje ni enakomerno razdeljen.

In po večerji, ko se hrana še niti ni dobro plegla, pogledam maile. Rutinsko. Itak je sobota. In kaj vidim? Slovenska

posadka Lorene, ki smo jo spoznali na silvestrovo daljnega leta 2011 na Grenadi (in kasneje skupaj kolovratili po Fijiju) je v sosednji luki. In nas vabi na tarock. Hej, presenečenje in pol! Prav veselim se srečanja, čeprav se danes še ne bova premaknila, roštilj je še razgret, hrana se še ni polegla in noč bo čez pol ure. Avrio. In za jutri imava napovedano tudi srečanje s švicarsko posadko Maresa. Njih pozna iz Gambierov v Francoski Polineziji (in smo se tudi kasneje še dobili v Novi Kaledoniji). Kako majhen je ta svet! Takoj je jasno, zakaj hodijo ljudje tudi na Luno...

takole je bilo pri nama čez dan.... sama, čisto sama na našem koncu zaliva

...na drugem zaliva pa jahte, ena od njih je Sea trump, še enkrat večja od Male

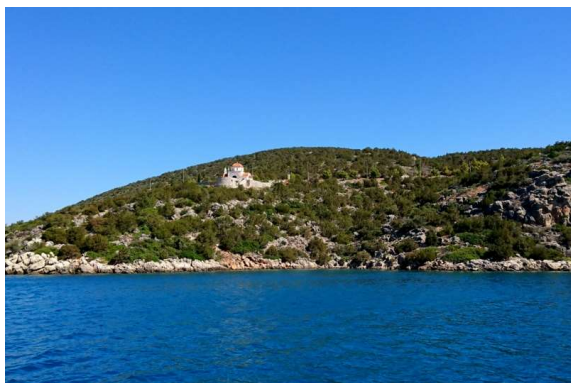
21. julij 2019, nedelja

Skindos, Dokhos - Ermioni, Peloponez

Noč je bila mirna, jutro (ki se bo grškem korigiranem času začne ..., no, začne se dokaj pozno) pa postreže z vetrom in valom. Meltemi je v akciji. Odmotorirava torej proti vetru in valu v pet milj oddaljene Ermione. Glede na stanje valovanja na pomolu, se ne priveževa (čeprav je prostor), raje se po Davidovem nasvetu sidrava. Prava odločitev! Morda sva s to potezo rešila katero od naših bitev. Ko namreč v luko privihra Flying Cat, naredi toliko vala, da trga bitve po privezanih barkah.

Potem se z Loreno preselimo v taverno na rivi. Vsi skupaj složno, Lerenci in Malci. In jemo in pijemo. In predvsem veliko klepetamo in se smejimo. Izmenjavamo spomine, skupne in ločene. Lepo je in dan se prevesi v noč, ko po več kot celem šihu zapustimo dogajanje v taverni na rivi in se preselimo v bar na Loreno. Do tja se pride peš, do Male je potrebno s plovilom.

Jasno, ker danes ni roštiljade, se vse skupaj konča na Ermioni Tarock Tournamentu (z letnico 2019). Tokrat je blestela posadka Lorene. Ampak. Sreče je opoteča, meniva predstavnika ekipe Male. In rokavica je že vržena za ETT 2020.

pa smo spet v Ermioni

v luki je gužva in danes zelo rolajoče

midva z razlogom v Ermioni: obiskala posadko katamarana Lorena

ko smo spoznali Lucijo je komaj začela brati, sedaj pa že velika najstnica

samo v Grčiji imajo oštarijo na eni strani ceste, mize z gosti pa na drugi strani in tako tekajo sem in tja po cesti s polnimi pladnji ... ampak špila!

22. julij 2019, ponedeljek

Ermioni - Porto Heli, Peloponez

Meltemi je nažigal celo noč, a je že sredi noči malo spremenil smer in sidrišče ni bilo več roli. Zjutraj zato, namesto predvidenega zgodnjega odhoda, v miru delava in bereva. Lorena je izplula po planu in sredi dneva so že sidrani za otokom Poros. Mali je gumijasto vzmet na priveznih vrveh do sidrne verige vsak dokaj močan reful sicer fino zategoval, materiali pa vseeno niso trpeli. Izplujeva šele opoldne. Cilj je Porto Heli, kjer naj bi se jutri končno dobili z Maresom.

Pred dnevnim ciljem je vmesni cilj. Kopanje. Le dve milji zavijeva iz Milky Waya in se sidrava pred dokaj prazno obalo v turkizno vodo. Nekaj hotelov in nekaj vil, to je vse, kar vidim v (daljni) okolici. Ljudi skorajda sploh ne vidim. Prostora je za nekaj sto bark. Danes smo trije. Sidrišče pač ni opisano v pilotu in tudi ni na seznamu must-see čarteristov. Morda tudi zato, ker je popolnoma odprto na južno stran. Ampak, meltemi pač vleče s severa. Vedno in ves čas. In danes imamo na tem koncu sveta meltemi...

Po pričakovanju so podobna sidrišča neposredno na Milky Way zelo polna. Tudi Porto Heli gosti veliko plovil. No, prostor se še vedno najde in med barkami je povsod vsaj 50 m prostora. In po pričakovanju je mirno kot na jezeru, tudi refulov skorajda ni. Zvečer lahko delava v miru, hic!

Ermioni

23. julij 2019, torek

Porto Heli, Peloponez

Ne ljubi se nama na kopanje, treba je dvigniti sidro, izpluti miljo ali dve, se sidrati in po nekaj časa vse skupaj ponoviti v obratni smeri. In vmes še plavati! Kdo bo vendar počel kaj takega sredi poletja. Malo brkljava po barki, malo ubijava čas, malo klepetava po telefonu in ura je kmalu popoldan, ko končno vpluje Mares.

Mares spremljam na AIS celo popoldne in ko je tik pred zalivom, prižgem tudi svoj AIS in VHF postajo. Tako me lahko najdejo na zemljevidu in lahko se pogovorimo. Pozabil sem že na te dobre navade, ki na Južnem Balkanu (in tudi malo manj južnem ob obalah Dalmacije) ne veljajo več. VHF tukaj, kot da ne obstaja. Mares je švicarska barka in za njih EU roaming pač ne velja. Pokliče me po radiu, prestaviva se one-up in vse zmeniva. Fri-of-čard. Denar bomo zapravljali za bolj pomebne zadeve (beri: oštarijo). Voila!

Najprej na Maresu spijemo flaško Aborina, ki ga šparava iz Galicije za srečanje z Evito. Danes sta Paula in Eva pristala na Kreti, pa naju zaradi odpovedi otrokov ni tam. Po eni strani škoda, po drugi pa sreča, da smo se ponovno videli z Mariom, Esti in Lauro. Oboje tako ali tako ni bilo možno.

In po odličnem Aborinu se preselimo na rivo v lokalno taverno na manj odlično krasí horiatiko. In na zelo dobro meso! In, jasno, odličen klepet...

končno uspela fotografirati potopljeno ladjo (običajno je obkrožena z ostalimi plovili, ki zastirajo pogled)

račke, flotilja, skupaj vezani na enem koncu zaliva (pa ni pomola!)

končno smo se po dolgih letih spet ujeli ... Mariu sem vrnila njegovo kapo, ki jo je pozabil pri nas že v Novi Kaledoniji ...lepo, dolgo zgodbo bi lahko povedala ta kapa

24. julij 2019, sreda

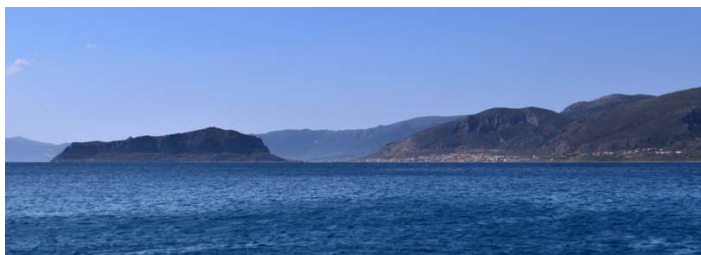
Porto Heli - Kremidhi, Peloponez

Jutranje obveznosti so pač jutranje obveznosti in potem sledi izlet na obalo. Z Mariom. Nekaj kanistrov nafte je nabavil, nekaj six packov vode in piva in nekaj vreč hrane. Naš dingi se kar šibi pod težo bremena. Mares izpluje v smeri Porosa, Mala v smeri Monemvazije. Po zajtrku, seveda. Morda se spet kje srečamo, kdo ve...

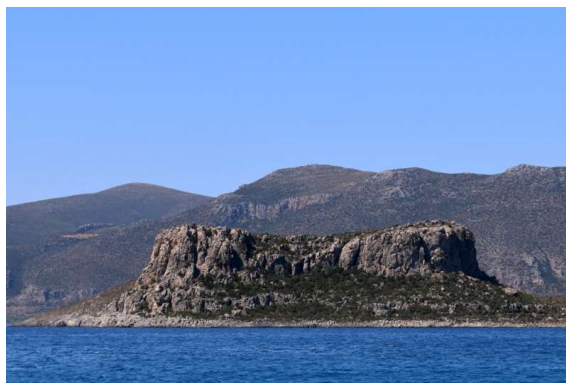
Večino časa lepo jadrava v 3-4 bf po mirnem morju, nekaj milj pred ciljem pa veter crkne in dvigne se morje. Ajoj! Jadra notri, motor ven. Bočni, rahlo krmni val, ki se na drugi strani odbija od skalnate in strme obale, naju nezgravžno rola. Prav neprijetna plovba je bila zadnjo uro.

Vendar pogled na sidrišče odtehta muke. Nikogar nikjer. Sama sva v privatnem zalivu. Vidi se, da sva zavila iz Mlečne ceste. Mislim, da bo od tu pa vse do do Jonskega morja bivanje na morju spet normalno in da bova lahko ponovno zaživela človeka spodobno življenje.

In v tem zalivu brez motenj sledi ekstremno zdrava večerja (meso z roštilja in solata), kjer nobena sestavina ni gensko spremenjena (no, morda solata je, meso pa sigurno ne!), nič dodanega sladkorja, nič glutena, nič E-jev, nič alkohola, nič tobaka in nič kokaina. Al živiva zdravo! Dokaz, da jeva zdravo hrano je tudi v tem, da sva imela pri večerji izredno veliko obiska. Ose. In ve se, ose jedo samo zdravo bio in eko hrano. No, vsaj tiste ose, ki so uspele preživeti napade osetepca (to je pravzaprav muhotepec, ki v prostem času malo fuša in se posveti tudi osam).

tokrat se ne bova ustavila v Monemvasiji-samo od daleč jo bom gledala

mini mizasta gora

mini plaža, glede na lokacijo, je verjetno zasebna

švicarji iz katamarana Mares so odpluli proti Korintskemu kanalu....kdo ve kdaj se naše poti spet srečajo?

25. julij 2019, četrtek

Kremidhi, Peloponez - Elafonisos

Po mirni noči je jutro postreglo s fierce gusts, kot jih slikovito opisuje Rod v svoji bibliji. Eden med njimi je tako nagnil sidrano Malo, da se je odprl predal v kuhinji in se je skodelica s sveže pripravljeno kavo iz pulta prekucnila direktno v ta predal. Še dobro. Če se predal ne bi odprl, bi čofnila na tla. No, vala ni nič in veriga je zdržala. Da bo zdržalo sidro, nisem niti najmanj dvomil. Na dnu je mivka. Tudi za centimeter se nismo premaknili.

Sledi šoping iz fotelja. Res imam dovolj sidrnega vinča. Alea iacta est. V Nemčiji kupim novega. Ampak. Najprej potrdijo plačilo s kreditno kartico, potem zahtevajo pa wire transfer. Očitno Nemci Grkom še vedno ne zaupajo, da bodo kredite vrnili. Nekaj časa sem sicer na help desku, pa se ne da nič po balkansko. Zaplankani Švabi! Ah, ja... pa bo šel en dan po zlu, ker roba še ne bo šla na pot danes. Upajmo, da bo šla vsaj jutri. Itak je pa to edina trgovina, ki sem jo našel s takim vinčem ex-stock. V Sloveniji so mi obljubili dobavo konec avgusta. Grki tudi, pa še za četrtno je dražji, kot na severu Evrope.

Kot, da ni dovolj že vinč, naju z esemesom razveseli še Telekom. Obdolži naju, da izkoriščava brezplačni roaming in da če se takoj ne vrneva v Slovenijo in trošiva pri njih, nama bodo zaračunali pribitek. Ah, ja... Ne bodo! Če sva se kaj naučila na plovbi okoli sveta, je to to, kako se izogniti oderuškim cenam roaminga. Bojo služili pa Grki, če Telekom noče.

Opoldne se odsidrava in zvečer sva lepo in varno sidrana na Elafonisosu. Meltemi naju je čisto spodobno potiskal okoli rta Maleas. Le tik pod rtom je bil v popolnem brezvetrju potrebna pomoč Yanmarkota. Zadnjih deset milj pred Elafonisosom je bilo vetra za 6 bf s skunki okoli 30 vozlov in čisto malo jader je bilo dovolj za konstantno hitrost nad sedmico, nekaj časa tudi osmico. Res, le zakaj sem kupil nova jadra?

Elafonisos, nekateri pravijo kot Maldivi... no ja, Maldivi imajo življenje pod vodo, tukaj ga ni videti

ni nama jasno zakaj so v tistem ozkem zalivu vsi nagužvani (ob koncu dneva je bilo 10 jadrnic in 2 motornjaka), če pa še Rod piše, da je zaliv primeren le za lepo vreme, kar pa danes nekako ni...

to je pa na naši strani, prostora kolikor hočeš in samo nekaj plovil (za ta konec pravi Rod, da je primeren za sidranje točno ob tem vetru!)

peščena plaža tam pred šesto uro zvečer

očitno še ni glavna sezona, ko imaš tako velik del plaže samo za sebe

senčniki so, le oštarije ne zasledim

še celo baywatch imajo

26. julij 2019, petek

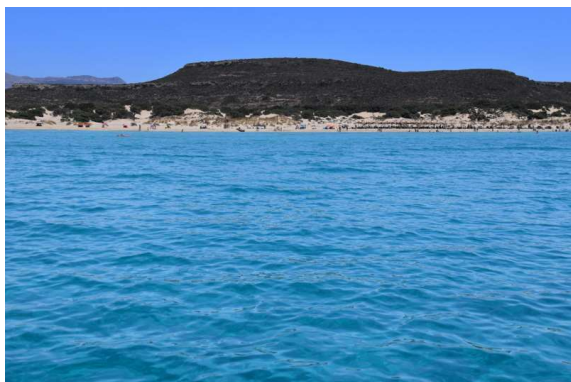
Elafonisos

Veter se je ponoči umiril in ni motil spanja. Pravzaprav ga je, ker ni pihal in se je barka postavila, kakor se je pač postavila. Občasno tudi vzporedno s precej obremenjeno pomorsko potjo okoli Peloponeza. In na pomorski poti so ladje in ladje med plovo delajo valove, ki potem počasi priromajo do nas. Če nas zadenejo v bok, se zarolamo. Simpl. Nekajkrat smo tudi se.

Dan je potem minil v kopanju in delu zanjo, ter lenarjenju zanj. Turkizni bazen je res vablljiv in ker ne veva, kam na lepše bi lahko šla, ostaneva kar tukaj.

Itak pa še vedno ne veva, kdaj bo šel paket na pot in torej kdaj bo priromal v Kalamato. Naj se odpraviva v Kalamato takoj (beri: avrio) ali naj še malo postopava naokoli po Lakonijskem zalivu? Baje to izveva ob devetih zvečer, po grško ob desetih. Hmmm, kaj ti Nemci delajo še tudi takrat?

Nič posebnega se torej ni zgodilo, celo pokvarilo se ni nič. Pričakovano. Ničesar ne uporabljava. Edino plina bi lahko zmanjkalo v plinski jeklenki...

pogled z barke je danes enak kot včeraj; tudi število ljudi je enako; tudi pod vodo je enako (nič razen mivke)

le ponoči je malo bolj rolalo sem pa tja mene v prednji kabini (v zadnji se ne čuti toliko), ampak ni bilo neznosno; danes v moji pisarni le 30C brez ventilatorja

27. julij 2019, sobota

Elafonisos - Petalidhion, Peloponez

Še pred soncem vstaneva in ob sončnem vzhodu sva prepojena s kavo in dvigneva sidro. Danes je ena bolj zoprnih etap. Dokaj dolga je, na koncu sva namerila 75 milj. Pa to niti ni tako hudo, dan ima konec koncev dobrih 14 ur in Mala na odprtem morju tako razdaljo tipično premaga v dvanajstih urah. Hujše je, da je to etapa proti vetru. Izbral sem dan, ko je vetra še relativno malo, a vseeno. Polovico časa lahko jadrava, drugo polovico pa je ali bonaca ali veter, val in tok v nos. Siten kratki mediteranski val! Dobrih deset milj okoli špičke polotoka Mani, ki ločuje Tesalijo in Lakonijo, sva imela precej neprijetno plovbo. Z dva tisoč obrati in nekaj glavnega jadra za okras, sva napredovala s tremi vozli. In ves čas nabijala v val. Če ne bi kasneje delala po šest ali sedem milj na uro, bi se sidrala v temi.

Danes ne greva na kopno. Kot že nekaj dni nisva šla. Jaz sem utrujen, ne ljubi se mi dingirati. Avrio. Ampak res, jutri greva na kopno že za jutranjo kavico!

vasica/mestece Petalidhion je živahno predvsem poleti; tukaj sva bila nazadnje oktobra 2017 in takrat skoraj ni bilo videti ljudi

lepe štukature na strehi

sidrišče pred Petalidhionom

28. julij 2019, nedelja

Petalidhion, Peloponez

Nedeljsko spanje je bilo grobo prekinjeno. Tako, kot v Dolenjskih toplicah. K maši je treba verniki, k maši! Dodatno še, jutranji pogled na obalo pokaže, da sta Anita in Igor že tam. Sledi torej urejanje po hitrem postopku (ki pa ni tako strašno hiter, ipak smo v Grčiji in se je potrebno prilagajati lokalnim običajem) in dingiranje na obalo.

V lokalni kavarnici v globoki senci sedimo mi štirje in sami domačini. Domačini, ne pa tudi domačinke. One so pri maši. Kavo pijejo. Ti, ki so v kafiču, one v cerkvi ne. Ko je maše ob desetih konec, se jim gospe pridružijo. Nekaterim pa tudi ne. Vsekakor pa moška populacija preklopi na ouzo. Hja, Keber je ob desetih mimo. In opoldne se tudi fantje spravijo k počitku, naporno nedeljsko jutro je bilo in potrebno se je malo spočiti.

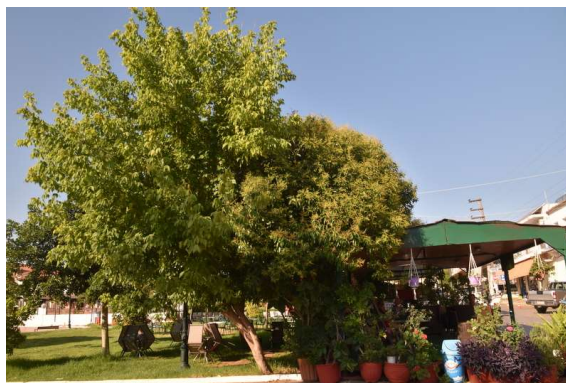
Mi se iz praznega kafiča preselimo v prazno taverno. Nekaj je potrebno pojesti. In jemo in pijemo. Taverna se med tem počasi napolni in počasi tudi sprazni. Mi pa še kar jemo in pijemo. Ob šestih pa presekamo! Preselimo se v drugo taverno.

Ob premiku med lokacijama z Igorjem transportirava nova jadra in ostalo robo na barko. K ostali robi spadata tudi pršut in vino, ki nista bila naročena, a ju je prevoznik sam dodal med pakete. Gratis. Na račun hiše. Za redne stranke, so še dodali. Ja, takih prevoznikov na tem svetu res ni veliko.

Kakorkoli, zvečer je spet potrebno nekaj pojesti. Od celodnevnega sedenja smo zlakani. Razumljivo, domačini so šli popoldan spati, mi smo pa garali cel dan. In garali smo še dolgo v noč. In jutro...

majhna cerkev, a zvon kot v največji katedrali; noro, ni šans, da spiš in to v nedeljo!

kafič ves v zelenju, odlično skrivališče pred soncem

se vidi, da oštarija roštilja, glede na dimnik/dimnike :)

klasični stoli in prti in jedilni list

29. julij 2019, ponedeljek

Petalidhion, Peloponez

Preverim paket. Na telefonu. S Parcel trackerjem. Uradna spletna stran DHL mi tega za moj paket ne zna narediti. Telefon mi torej pove, da se je moj paket od četrta, ko bi lahko šel na pot (pa ni) do danes premaknil le iz enega zbirnega centra v drugega. Oba sta v Nemčiji. DHL niti približno ni tako dober prevoznik, kot sta Igor in Anita. Da bi mi na koncu ob vseh zamudah DHL dostavil še gratis pršut in vino, pa itak ni niti za sanjati.

No, po tem hladnem tušu z lokacijo paketa (oni na barki za tuširanje z vodo je topel) se odpraviva na obalo. Na kavo, klepet in slovo od prijateljev, ki odhajata najprej obiskat Anitino bolno mati in nato na dopust na obale Lakonijskega zaliva. Prijetno druženje je bilo.

Midva se razdeliva v dve interesni skupini. Vesna šopingira, jaz premontiram vodno pumpo, naštimam ventilatorje in namestim dva nova instrumenta za merjenje izmenične napetosti. Enega za generator in shore power in drugega za inverter. Odlično delata. Še posebej za ta denar. Niti trideset evrov nista bila oba skupaj. Novozelandski BEP hoče imeti za enako funkcionalnost skoraj jurčka in tristo evrčkov. Faktor cene je več kot 40! Amerjji bi temu rekli "insane".

Za večerjo pa odlični, s pršutom polnjeni in gratinirani kalamari z maslenim krompirjem in flaško štajerskega vinca rujnega. Le zakaj v tukajšnjih psarotavernah niti v sanjah ne morem dobiti česa podobnega? Ali je res slovenska amaterska kuharica toliko boljša od grških profesionalnih? Ali pa imajo Grki tako slab okus, da česa drugega, kot ocvrtih (zmrznjenih) kalamarov niti ne jedo? Ne vem. In dokler imam dobro kuhinjo na barki, to niti ni pomembno...

tukaj si lahko natočiš ledeno mrzlo gorsko vodo odličen okus, še boljše pa namakati noge v to vodo; brezplačno si lahko vsak natoči kolikor hoče te odlične vode

za kočerjo naredim polnjene lignje; zraven pa spila moje darilo; Toneta ni nič motilo, da je roza flaška in zamašek; vino je bilo sladko, meni zelo dober

del plaže z brezplačnim tušem

klopca na kateri se sedi le ob večerih ali oblačnem vremenu (na soncu prevroče)

kalinihta

30. julij 2019, torek

Petalidhion, Peloponez

Na zahodu nič novega. Točneje, na severozahodu. Moj paket Nemci še vedno čvrsto držijo v svojih rokah in ga nočejo izročiti Grkom. Najprej naj vrnejo državne kredite, pravijo, potem pa dobijo robo. Pika. Hmmm... in kaj imam jaz pri tem? Razen tega, seveda, da sem brez robe? In tako je Deutsche Post (z blagovno znamko DHL) na mojem seznamu kakovosti kurirjev padel še za eno stopnjo nižje in si po novem deli zadnje mesto s TNT.

Kakorkoli, očitno so Germani malo le naučili vrle južne Balkance svojih navad. Nas in Hrvate so stremirali že Marijoterezianci in sedaj imamo kažin. In kot kaže se ta državni teror širi tudi na južni Balkan. Ne le, da je coast guard prižgal motorje na svoji barki, še davke naj bi baje Grki začeli plačevati. No, le baje. Avrio.

Torej, pri zajtrku smo imeli show. Priplul je coast guard (kar je za to vročo deželo sila redek pojav) in se zaustavil pri (kevlarski) barki z belgijsko zastavo. In se je začelo. In trajalo. In še kar trajalo. Papirji so romali med krovoma in pregovarjanja kar ni bilo konec. No, očitno nekaj starih dobrih balkanskih navad so pa obdržali na tem koncu sveta. Če bi bilo to kje v Združenih državah (ali pa tudi v Nemčiji), bi bil v glavo tistega, ki si drzne spregovoriti (prijazno) besedo ugovora oblastem, takoj usmerjena cev. Ne puškina, topovska. In družina na dopustu bi bila takoj proglašena za teroriste. Če ne kar pirate. Ali pa migrante, če bi bil Janšević na oblasti. No, tukaj se to na srečo še vedno rešuje z mahanjem in kričanjem. No, oblast je pač oblast in na koncu je bila jadrnica le eskortirana v Kalamato. Ampak ne tako, kot bi si to predstavljali Ameriji. Namesto, da bi bila ves čas na topovskem nišanu, je lepo dvignila jadra in v nekaj milj oddaljen arest mirno odjadrjala. In Eliniki Dimokratia je bogatejša za še eno zaplenjeno plovilo...

Zunaj fino vleče. Po napovedi. Sidrišče je dobro in varno, le na obalo priti bi znala biti mokra zabava. V sosednjem, Lakonijskem, zalivu je, kot kaže, bolj burno. Olimpia radio je na mayday kanalu relejal "Pan pan to all ships in vicinity". Po mednarodnem pomorskem pravu se tak klic prevede v "mandatory". No, tudi po etičnih pravilih je tako. Tri plovila so bila v nevarnosti. Očitno coast guard sam ne zmore servisirati vseh klicev na pomoč. Ali pa morda Nemci nočejo več dati kredita za gorivo coastguardovskim ladjam, kdo ve?

Sicer pa, nekaj delava službeno, nekaj barkaško, ostalo pa počivava. Saj ne, da bi bila utrujena, ampak za vsak slučaj, če pa morda kdaj le bova. Temu se reče Ikarijski life style.

vsako jutro nam cerkev pove, da moramo vstati :(

sosede so obiskali iz coast garda

kar dolgo časa so si izmenjevali papirje in upajmo, da se je na koncu vse dobro izteklo

31. julij 2019, sreda

Petalidhion - Kitries, Peloponez

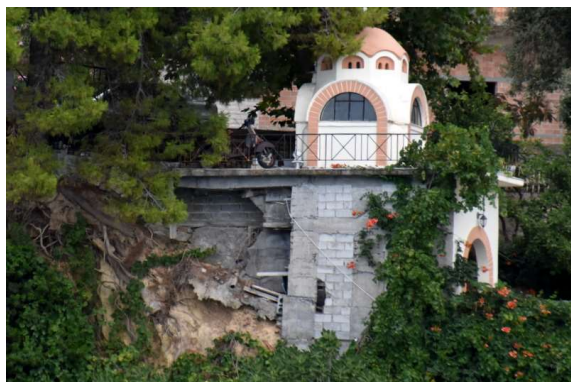
SVB in DHL, tri tisoč osemsto petinšestdeseto nadaljevanje. Danes je sedmi dan, odkar sem naročil rezervni del v Nemčiji z nemškim prevoznikom. Počasi razumevam, zakaj Grki sovražijo Nemce. In to ni zaradi kreditov. Tile Švabi so res kljukci. Česa podobnega pa res nisem vajen niti iz južnega Balkana. Še manj iz (nerazvitih) vzhodnih držav EU.

Ker paketa, ki bi moral prispeti že včeraj, še vedno ni (točneje, še vedno je v zbirnem centru v Nemčiji, kot mi sporoča moj programček Parcel tracker na telefonu - DHLjeva spletna aplikacija pač ne dela), jih danes Vesna pokliče na help desk. DHL Dojčland se sploh ne oglasi. Na after sell service pri njih očitno ne dajo kaj dosti. Kot tudi ne na web services. DHL Grihenlandija je malo boljši. Oglasi se, pove pa, da naj se nehamo razburjati, saj imajo vendar čas, da paket dostavijo do konca naslednjega tedna. Halo?! Jes-mem-diejčel-ekspres-mins-det-tajm-for-deliveri-vitin-iju-is-ten-dejs. In dodajo, da bi razblinili potencialni nesporazum ten-vorkin-dejs. In ker v Švaberaju ne delajo niti ob sobotah, niti ob nedeljah, še malo pojasnijo dis-is-et-list-tu-kalendar-viks. Conversation over!

Klic na help desk prodajalca obrodi sadove. Oni se, čeprav so Nemci, vsaj javijo. In povedo, da so pač zajebali, ampak tukaj ne morejo nič pomagati. Poslati bi morali z UPS in ne DHL, potem bi bilo tako, kot so obljubili. Sori-for-eni-inkonvinjens še dodajo in konverzacija je tudi z njimi končana. Na predlog, da spremenijo naslovnika (ker v Kalamati pa res ne bi čakala še en dodatni teden), povedo, da to ni možno. Lahko pa še enkrat pošljejo z ameriškim UPS, ker ta pa lahko dostavi v 3-4 dneh, kot so obljubljali na začetku (in potrdili po telefonu še pred plačilom). Američani torej po Evropi znajo, Nemci pa ne. Zanimivo. No, pa dajmo tako - se najprej strinja. Ampak. Dostavijo lahko nekaj drugega, moja roba ni več na zalogi, ker so mi poslali zadnji kos. In tega sedaj, razumljivo, nimajo več. Nekaj drugega, je seveda bistveno dražje. In za moje potrebe celo slabše. Ajoj! Catch 22. Po koncu konverzacije je na moji strani le še nekaj kletvic, kaj drugega mi niti ne preostane. Na njihovi pa verjetno nasmešek na obrazu, ker so naredili še en (za njih) uspešen posel. Z mano so ga naredili trikrat! Oni in tudi njihov DHL.

Dvigneva sidro (saj, gor gre lepo, dol ne gre) in odjadra deset milj preko zaliva. Vsaj okolje bova zamenjala. In okolje v Kitriesu je lepo. Nasploh je narava na Peloponezu precej lepša, kot na otokih. Pa še gužve ni. Ob dveh sva prva sidrana, kasneje dobiva nekaj družbe. Na eni strani zaliva je morje res čudovito, pod visokimi klifi je ultramarin barve. Le globina je večja, kot oddaljenost od obale (pa sva le dobrih 50 m od obale). Nekaj sto metrov naprej, na drugi strani zaliva, sta prostor in globina primerna. In greva tja.

Nekaj plavava, nekaj hladiva jezo v tavernici na obali in popoldan je tu, ko nastopi čas za braaiado. Danes je na sporedu riba. Končno so v ribarnici imeli kaj večjega, kot le sardelice. No, po mojem odhodu zadnja trditev ne drži več.

za kapelico se vedno prostor najde

mini lučica za ribiške čolnice v vasi Kitries, skrito očem na daleč pa oštarije

tik pred sončnim zahodom obsijana obala s hišami

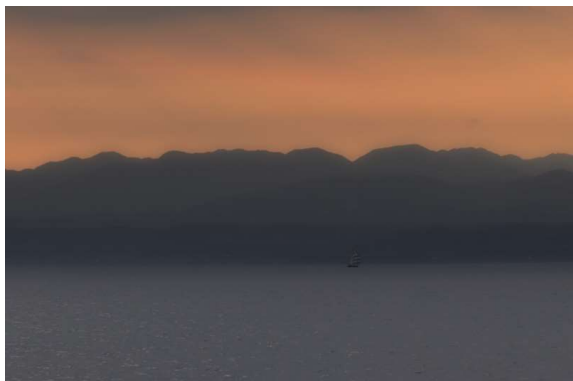
nekaj hiš, skupaj nabutanih, ima svojo zasebno plažo, mini :)

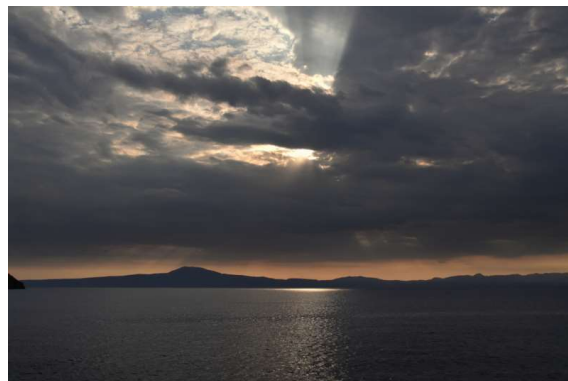
po popoldanski siesti, se spet usuje na plažo staro in mlado in se kopa do mraka

hiša skrita med oljkami

čolniček z jadrom ob sončnem zahodu veselo jadra

oblaki in sonce se igrajo pred spanjem

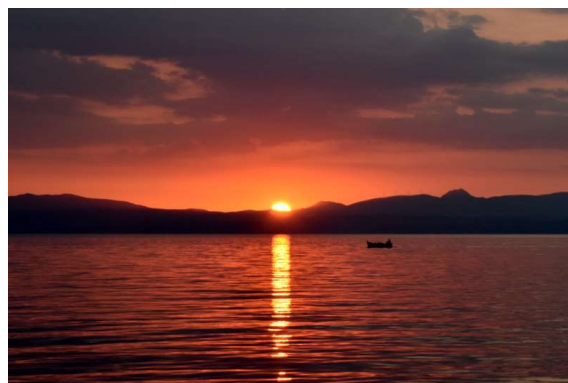
zvečer se polnijo oštarije ob obali z menda dobro ponudbo in dokaj nizkimi cenami

očitno so bili smetarji plačani le, da spraznijo kontejnerje, ne pa tudi okoli njih

god is hungry ... reklama za oštarijo :)

kalinihta